

ဝန်ခင်း

Read on the move

ဇေယန

(ရာမည)

အောင်မြင်သာနှင့်

ဝမ်းတွင်းစုန်း

အောင်မြတ်သာနှင့်ဝမ်းတွင်းစုန်း

ကျွန်တော်တို့ ၃၃ဆူဘုရားကနေ ထွက် လာပြီးတော့ ကရင်လက်နက်ကိုင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူရဲ့ ရွာကို ဆက်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ရွာကိုရောက်တော့ ရွာထဲမှာ ရှိတဲ့ ခွေးတွေက ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ကို စူးစူးဝါးဝါး ထိုးဟောင်ပါလေရော။

ကျွန်တော်ကတော့ ဒါဟာ မကောင်းတဲ့ နိမိတ်တစ်ခု ဖြစ်တော့မယ် ဆိုတာ ကြုံသိနေသလို ဆရာကလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို သိနေတဲ့ အနေအထားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရွာထဲကို ဆက်ဝင်လာတော့ ရွာခံလူထုတွေက ကျွန်တော်တို့ ကို မနှစ်မြို့တဲ့ မျက်နှာထားတွေနဲ့ လှမ်းကြည့် နေကြတာကိုလည်း တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဒါပေမဲ့ လက်နက်ကိုင် ခေါင်းဆောင်ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကြောင့် လာခဲ့ရတာဆိုတော့ ဘာမှ တော့ မပြောကြဘူး။ ရွာအလယ်ကို ရောက်တော့ လူတစ်ဖက်စာလောက်ရှိတဲ့ ကျွန်းတိုင်တွေနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ် မည်းမည်းကြီး တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ လက်နက်ကိုင် ခေါင်းဆောင်က

"ဆရာတို့ ဒါက ကျုပ်အိမ်ပဲ အိမ်ပေါ်မှာ ကျုပ်မိန်းမ စောင့်နေတယ်

ဆရာတို့ သူ့ကိုမြင်ရင် သူ့ပညာအစွမ်းကို ရိပ်မိကြမယ် ထင်ပါတယ်" လို့ ပြောပြီး အရှေ့ကနေ တက်သွားတယ်။

ကျွန်တော်တို့ လည်း သူ့အနောက်ကနေ တက်လာတော့ အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော် မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ တက်လာတာ မြင်တော့ အဲဒီအမျိုးသမီးက ရုတ်တရက် မျက်လွှာကို ချလိုက်တယ်။ ဆရာကတော့ အမျိုးသမီးကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ရုတ်တရက် မျက်နှာလွှဲလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်လည်း ထိုအမျိုးသမီးကို ကြည့်လိုက်တော့ ခေါင်းပေါ်မှာ အနက်ရောင် အခိုးငွေ့တွေ ပါးပါးလေး ထွက်နေတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါဟာ သာမန်လူတွေနဲ့ ပညာသည် တွေကို ခွဲခြားထားတဲ့ အရာလားတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ပေ။

ကျွန်တော်တို့ ဧည့်ခန်းက ဘုရားခန်းရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော်တို့ ရှေ့မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး လာဝင်ထိုင်တယ်။ အမျိုးသမီးလည်း အရှေ့ရောက်ရော ခြံဝင်းထဲကို လူတစ်ယောက် ပြေးဝင်လာတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ ပြေးဝင်လာတဲ့ လူက အိမ်တံခါးကို ဒေါသတကြီးကန်ပြီး ဘုရားခန်းထဲ ပြေးဝင်ဖို့ အလုပ် ဆရာက

"ရပ်စမ်း ငါ့အမိန့်မရပဲ ဒီကနေ တစ်လှမ်းမှ မရွေ့နဲ့ " လို့ ပြောလိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ပြေးတက်လာတဲ့ သူရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက တုံ့ခနဲ ချက်ချင်း ဆိုသလို ရပ်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ ဆရာက ဘာမှ မပြောသေးပဲ အရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကို ကြည့်ပြီး

"သင်ဟာ ပညာသည် တစ်ယောက်ဆိုတာ ငါသိတယ် သင့်ရဲ့ ပညာတွေကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား" လို့ မေးတော့ အမျိုးသမီးက

"ငါ ဒီပညာတွေကို မလိုချင်ပဲ ရလာခဲ့တာပါ ငါဒီပညာတွေကို မလိုချင်တော့ဘူး ငါ့ရဲ့ ပညာတွေကြောင့် သမီးလေး ဆုံးခဲ့ရတယ် သမီးလေး ဆုံးထဲက ဒီပညာတွေကို စိတ်နာခဲ့တာ ပညာကုန် နုတ်ပေးနိုင်မယ့်ဆရာ မတွေ့သေးလို့ သာ သည်းခံပြီး နေခဲ့တာပါ အခုတော့ ငါ့ပညာတွေကို နုတ်ပေးမယ့် ဆရာတွေနဲ့ တွေ့တော့ ဝမ်းသာလှပါပြီ" လို့ ပြောရင်း ငိုပါလေရော။ အမျိုးသမီးရဲ့ စကားကိုကြားတော့ ဧည့်ခန်းအဝမှာ ရပ်နေတဲ့ လူက

"ဟဲ့ နန်းခင် နင့်ကို ငါတို့ ရဲ့ သခင်မကြီး ကိုယ်တိုင် သူ့နေရာဆက်ခံဖို့ ရွေးခဲ့တာနော် အခုကျတော့ နင်က သူ့ကို အာခံမလို့ လား သူပြန်လာရင် နင့်ကိုသတ်မှာ မကြောက်ဘူးလား နင်ပညာတွေကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရင် ငါတို့ မျိုးရိုး ပြတ်ပြီလေ ဒါကို နင်လည်း သိရဲ့ သားနဲ့ ဘာလို့ အခုလိုလုပ်တာလဲ"

"အို အဖူးကမှ ကိုယ့်သားသမီးကို ကိုယ့်ရဲ့ ပညာနဲ့ ပြန်သတ်မိတာမှ မကြုံဖူးတော့ အခုလို ပြောတာပေါ့ ငါ့နေရာမှာ ဝင်ခံစားကြည့်ဖူးလို့လား ငါ အဲဒီကိစ္စဖြစ်ပြီးထဲက အခုထိ ကောင်းကောင်း မအိပ်စက်နိုင်သေးဘူး ငါ့သမီးအသံက ငါ့နားထဲ ပြန်ကြား နေရသေးတယ် နင်တို့ ငါ့ကို မနှောင့်ယှက်ကြ ပါနဲ့ တော့"

အမျိုးသမီးရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ဧည့်ခန်းဝ မှာ ရပ်နေတဲ့ ကရင်အဘိုးကြီးက

"နင်ဒီလမ်းကို ရွေးလိုက်တော့လည်း နင့်ကို အပြစ်ပေးရမှာ ပေါ့ ငါတို့ သခင်မကြီးရဲ့ သစ္စာခံလူတွေမကြာခင် နင့်ဆီ ရောက်လာကြတော့မယ် နင့်အပြစ်အတွက် ပြင်ဆင်ထားတော့" လို့ ပြောပြီး ပြတင်းပေါက်က နေ လှစ်ခနဲ ခုန်ချပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်။ အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် ပေါ့

ပါးနေတဲ့ ကရင်အဘိုးကြီးကို မြင်တော့ ကျွန်တော် ပါးစပ် အဟောင်း သား ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဆရာက အံ့သြဟန်မပြပဲ အမျိုးသမီးကို ကြည့်ပြီး

"အမိဖြစ်စဉ် အစအဆုံးကို ကျုပ်ကိုပြောပြပါ ဒါမှ ကျုပ် ဘာလုပ်သင့်တယ် ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်လို့ ရမှာ " လို့ ပြောတော့ အမျိုးသမီးက ပါးထက်မှာ ကျနေတဲ့ မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်ပြီး

"ငါက ဒီရွာမှာ ပဲမွေးတာ ငါမမွေးခင်က ငါ့အမိုးက ဒီရွာရဲ့ အကြီးအကဲ တစ်ယောက်ပဲ ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီနေရာကို အပြင်လူ သူစိမ်းတွေ ဝင်လို့ မရဘူး ဝင်တာနဲ့ သတ်ပစ်ကြတယ် ငါ့အမိုးကိုဆိုရင် ရွာက လူတွေ ကြောက်ကြတယ် ငါ့အမိုးရဲ့ စကားက အရမ်း အစွမ်းထက်တယ် သူစိတ်ဆိုးလို့ ပြောလိုက်တဲ့ စကားတိုင်း တကယ်ဖြစ်တယ် ငါ့အပါးကိုလည်း သူပဲသတ်ခဲ့တာ ငါ မှတ်မိနေသေးတယ် အဲဒီနေ့က ငါအိမ်အောက်မှာ ကစားနေတယ် အမိုးနဲ့ အပါး ရန်ဖြစ်တော့ အမိုးက အပါးကို နင်တောထဲသွားရင် ကျားကိုက်ပြီး သေပါစေလို့ ပြောခဲ့တယ် အပါးလည်း နောက်နေ့ တောထဲ ထင်းခုတ်သွားတော့ အမိုးပြောတဲ့ အတိုင်း ကျားကိုက်ပြီး သေခဲ့တယ် အဲဒီထဲက ငါ့အမိုးကို ကြောက်ခဲ့ရတယ် ငါ့အသက် ၁၀နှစ်လောက် ရောက်တော့ အမိုးက ငါ့ကိုပြောတယ် လာမယ့်လ ပြည့်နေ့ မအိပ်နဲ့ တဲ့ သန်းခေါင် ကြက်တွန်တာနဲ့ ငါ လာခေါ်မယ်လို့ ပြောတယ်။ လပြည့်နေ့ ရောက်တော့ မနက်ထဲက အမိုးကို ငါမတွေ့ရဘူး ငါလည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ မအိပ်ရဲပဲ ထိုင်စောင့်နေခဲ့တယ်။

ညသန်းခေါင် ကြက်တွန်တဲ့ အသံကြားပြီးတာနဲ့ ငါတို့ အိမ်ရဲ့ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ လူတစ်ယောက် လမ်းလျှောက် နေတဲ့ အသံကို ငါကြားလိုက်ရတယ် ခြေသံက ခေါင်မိုးပေါ်ကနေ တဖြည်းဖြည်း ဆင်း လာပြီး ပြတင်းပေါက်နား ရောက်တော့ ခြေသံ မကြားရတော့ဘူး ငါလည်း

ကြောက်ကြောက်နဲ့ ပြတင်းပေါက်အနား သွားကြည့်တော့ ခေါင်မိုးပေါ်ကနေ ဇောက်ထိုးကြီး ဆင်းလာတဲ့ အမိုးကို မြင်လိုက်ရတယ် ငါလည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လန့်ပြီး သတိလစ်သွားတယ် ငါသတိရလာတော့ ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုရဲ့ အလယ်ကိုရောက်နေပြီ။

အမိုးက ငါ့ပခုံးကိုကိုင်ပြီး မီးတိုင်လေးခုရဲ့ အဘယ်မှာ မတ်တတ် ရပ်နေတယ် မီးတိုင်လေးတိုင်ရဲ့ အပြင်မှာ တော့ လူအယောက် ၁၀၀လောက် ထိုင်နေကြတာ ငါ မြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ငါတို့ ရွာက လူတချို့ကိုလည်း ငါ မြင်လိုက်ရတယ်။ အမိုးက ဘာမှ မပြောပဲ ငါ့ပခုံးကိုပဲ ကိုင်ထားတယ် အဲဒီအချိန် ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်ရဲ့ အော်သံကို ငါကြားလိုက်တယ် ငှက်ဆိုးအော်သံ အဆုံးမှာ တော့ အမိုးက ငါ့လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုင်မြှောက်ပြီး အောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ သူတွေနဲ့ တစ်ယောက်ချင်း မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တယ်။

ငါတို့ ပညာရဲ့ သဘောက ကြိုက်တဲ့ သူကို လွှဲပေးလို့ ရတာပဲ။ အမိုးက သူ့ပါးစပ်ထဲက နီရဲနေတဲ့ အလုံးတစ်လုံးကို အန်ထုတ်ပြီး ငါ့ပါးစပ်ထဲကို ထည့်ပေးခဲ့တယ်။ ငါ့ဗိုက်ထဲ အဲဒီအလုံး ရောက်တာနဲ့ အမိုးက အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားတယ် နောက်မှ ငါသိရတာက အမိုးက ငါ့ကို သူ့ပညာတွေလွှဲပြီး ရွာနီးချုပ်စပ်က ပညာသည် တွေကို အုပ်ချုပ်ခိုင်းခဲ့တာ အဲဒီနေရာမှာ ပဲ အမိုးသေသွားတယ် ငါလည်း ပညာတွေကို ဘယ်လိုသုံးရမှန်း မသိခဲ့ဘူး အမိုးက သူ့ပညာတွေ အကုန် ပေးသွားတယ်လို့ အဖူးထီးကော်ပြောတယ် ခုနကလာတဲ့ အဖူးက ငါ့အမိုးရဲ့ လက်ရင်းတပည့်ပဲ နောက်တော့ ငါက အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးတစ်ယောက် ရခဲ့တယ် ငါ့စကားကိုဆိုရင် တစ်ရွာလုံး နာခံကြတယ် ငါ့ကိုမခန့်လေးစား လုပ်တဲ့သူဆိုရင် အဖူးထီးကော်က မှတ်သားလောက်အောင် ဆုံးမတတ်တယ်။